

Sygn. akt V Ga 179/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 listopada 2013 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie V Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Anna Tkaczyk

Protokolant: st. sekr. sąd. Małgorzata Chodkowska

po rozpoznaniu w dniu 26 listopada 2013 r. w Olsztynie

na rozprawie

sprawy z powództwa A. J.

przeciwko (...) Sp. z o.o. w O.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 17 maja 2013 r. sygn. akt V GC 445/13 upr

oddala apelację.

Sędzia SO Anna Tkaczyk

UZASADNIENIE

Powód A. J. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) sp. z o.o. w O. kwoty 7.704,08 zł z ustawowymi odsetkami od kwot 5.921,47 zł od dnia 25 listopada 2012 r. do dnia zapłaty i 1.782,61 zł od dnia 8 grudnia 2012 r. do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu podniósł, że powód świadczył na rzecz pozwanej usługi transportowe w listopadzie i grudniu 2012 r., za które pozwany nie zapłacił wynagrodzenia. Powód przyznał, że zablokował wyjazd transportu węgla pozwanej, celem wyegzekwowania swojej należności (k. 2-6).

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 15 marca 2013 r. w sprawie V GN 990/13 Referendarz Sądowy Sądu Rejonowego w O. orzekł zgodnie z żądaniem pozwu (k. 32).

Od powyższego nakazu zapłaty pozwany wniósł sprzeciw, zaskarżając go w części co do kwoty 7.380 zł z ustawowymi odsetkami i wnosząc o oddalenie powództwa w tym zakresie.

W uzasadnieniu przyznał, że łączyła go z powodem umowa o usługi transportowe i otrzymał faktury. Podniósł zarzut potrącenia kwoty 7.380 zł, stanowiącej szkodę jaką pozwany podniósł w związku ze zdarzeniem z dnia 6 lutego 2013 r. Powód zablokował pozwanemu wyjazd ze składu węgla, uniemożliwiając jego transport kontrahentom pozwanej. Na poniesioną szkodę składają się koszty usług transportowych, które nie zostały zrealizowane, poniesiona szkoda przez kontrahenta pozwanej oraz koszt ponownego sortowania węgla (k. 40-43).

Wyrokiem z dnia 17 maja 2013 r. Sąd Rejonowy w O. zasądził od pozwanego (...) sp. z o.o. w O. na rzecz powoda A. J. kwotę 7.380 zł z ustawowymi odsetkami od kwot:

- 5.597,39 zł od dnia 25 listopada 2012 r. do dnia zapłaty,

- 1782,61 zł od dnia 8 grudnia 2012 r. do dnia zapłaty,

jednocześnie zasądzając od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.717 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, przy czym orzeczeniem tym zastąpił rozstrzygnięcie o kosztach zawarte w nakazie zapłaty.

Od powyższego orzeczenia apelację wywiódł pełnomocnik pozwanej, zaskarżając go w całości i wnosząc o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania z wyłączeniem przepisów o postępowaniu uproszczonym.

Wyrokowi temu zarzucił naruszenie prawa materialnego przez błędną wykładnię, tj. art. 505 pkt 3 k.c. poprzez uznanie, że pozwany nie mógł przedstawić do potrącenia wobec powoda wierzytelności z tytułu czynu niedozwolonego podczas gdy w/w przepis nie wyłącza możliwości potrącenia przez tę stronę, której te wierzytelności przysługują.

Skarżący wskazuje także na naruszenie przepisów postępowania, które w jego ocenie miało wpływ na wynik sprawy, tj. art. 5057 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie i nie przekazanie sprawy do rozpoznania w zwykłym trybie procesowym, oraz art. 217 § 2 k.p.c. poprzez pominięcie dowodu z zeznań nieobecnych na rozprawie świadków oraz przesłuchania stron, co pozbawiło możliwości udowodnienia przez pozwanego wysokości szkody jaką poniósł na skutek działań powoda, a w konsekwencji nierozpoznanie istoty sprawy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna, wobec czego podlega ona oddaleniu.

W pierwszym rzędzie należy wskazać, że Sąd Okręgowy podzielił ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego i przyjął je za własne, zwracając uwagę że nie ma potrzeby procesowej przeprowadzenia na nowo w uzasadnieniu owego orzeczenia oceny każdego ze gromadzonych dowodów, a wystarczy odnieść się do tych ustaleń i ocen, które zostały zakwestionowane w apelacji (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 października 1998 r., III CKN 1217/00, niepub.).

Pozwana w toku postępowania nie kwestionowała zasadności roszczenia powoda, przeciwstawiając mu jedynie zarzut potrącenia, obejmujący roszczenie pozwanej wobec pozwanego z tytułu poniesionej przez nią szkody. Szkoda ta miała powstać w wyniku zablokowania wyjazdu ze składu węgla, uniemożliwiającego jego transport kontrahentom pozwanej spółki.

Sąd Rejonowy ocenił jednak powyższy zarzut jako niedopuszczalny z dwóch względów.

Po pierwsze, powołując się na art. 505 pkt 3 k.c. Sąd ten stwierdził, że nie mogą być umorzone przez potrącenie wierzytelności wynikające z czynów niedozwolonych, i w tym zakresie ma rację skarżący, że naruszony został wskazany przepis prawa materialnego.

Norma ta nie stanowi bowiem, że wierzytelności wynikające z czynów niedozwolonych nie mogą zostać skutecznie przedstawione do potrącenia przez stronę, której one przysługują, a jedynie, że wierzytelności takie nie mogą być na skutek potrącenia (dokonanego przez inny podmiot) umorzone.

Art. 505 pkt 3 k.c. stanowi wyraz wzmożonej ochrony, jaką ustawodawca przyznaje wierzytelnościom o naprawienie szkody w reżimie deliktowym. Jeżeli więc sam poszkodowany uznaje, że realizacja jego roszczenia może nastąpić poprzez dokonanie potrącenia z wierzytelnością przysługującą jego wierzycielowi, przepis ten nie stoi temu na przeszkodzie. Jego zastosowanie ma miejsce jedynie wówczas, gdy wierzyciel poszkodowanego chce umorzyć wierzytelność poszkodowanego przysługującą mu z tytułu szkody wynikającej z czynu niedozwolonego, przedstawiając własną wierzytelność do potrącenia.

Jednakże drugą z norm, na jakie powołał się Sąd pierwszej instancji odmawiając uwzględnienia zarzutu pozwanej, jest art. 5044 § 2 k.p.c., zgodnie z którym powództwo wzajemne oraz zarzut potrącenia w postępowaniu uproszczonym są dopuszczalne, jeżeli roszczenia nadają się do rozpoznania w postępowaniu uproszczonym.

Nie sposób zgodzić się ze skarżącym, że mając na uwadze treść złożonego przez pozwaną sprzeciwu oraz treść art. 5077 k.p.c., (przesłanka zawilości sprawy), Sąd winien był przekazać sprawę do rozpoznania z pominięciem przepisów o postępowaniu uproszczonym.

Sam fakt, że zgłoszone przez pozwaną w drodze zarzutu potrącenia roszczenie nie nadawało się do rozpoznania w postępowaniu uproszczonym (art. 505¹ k.p.c. a contrario) sprawił że zarzut ten nie był dopuszczalny. Gdyby przyjąć tok rozumowania pełnomocnika pozwanej, zgodnie z którym sprawa miałaby zostać przekazana do rozpoznania z pominięciem przepisów o postępowaniu uproszczonym, wypaczyłoby to w całości sens unormowania z art. 5054 § 2 k.p.c.

Przepis ten nie stanowi bowiem o tym, że prowadzenie postępowania uproszczonego jest niedopuszczalne w razie zgłoszenia zarzutu potrącenia, jeżeli roszczenie nie nadaje się do tego postępowania. Traktuje on o niedopuszczalności takiego zarzutu w postępowaniu uproszczonym, które mimo jego podniesienia jest nadal prowadzone co do roszczenia głównego, które do takiego postępowania się nadaje.

Art. 5057 k.p.c. może więc mieć zastosowanie jedynie w sytuacji, gdy przesłanka zawilości sprawy lub wymagania wiadomości specjalnych ujawni się przy rozpoznawaniu roszczenia podlegającego rozpoznaniu w postępowaniu uproszczonym, a więc albo roszczenia głównego, albo roszczenia objętego zarzutem potrącenia (powództwem wzajemnym), w obu przypadkach odpowiadającego przesłankom z art. 505¹ k.p.c.

Wobec niedopuszczalności podniesionego przez pozwaną zarzutu potrącenia nie zasługuje na uwzględnienie zarzut naruszenia art. 217 § 2 k.p.c. Sąd w postępowaniu uproszczonym nie był obowiązany do badania wysokości roszczenia pozwanej, która wbrew przekonaniu skarżącego nie stanowiła istoty sporu, a nawet przedmiotu sporu w ogóle.

Tym samym, choć wywód skarżącego był zasadny w części dotyczącej zarzutu naruszenia art. 505 pkt 3 k.c., stwierdzić należy że uchybienie to nie miało żadnego wpływu na treść rozstrzygnięcia, wobec czego stosownie do art. 385 k.p.c., apelacja podlegała oddaleniu.

O kosztach zastępstwa procesowego rozstrzygnięto zgodnie z art. 98 k.p.c., obciążając nimi stronę przegrywającą spór.

Sędzia SO Anna Tkaczyk